

„Kristiissa Reinowadder olli nattuke aega teed siin, imustas teiega kokko sada, satis teile paljo terwisid, käsikis teid norepölswe peale möttelda, ja söimas meid wöeraks-lapsiks!“ Seal üidis uhke Kriimsilm: emand sure wiuhaga: „sedda teotust tahhan temale kätte tassuda!“ ja ruttas Reinowadderi jälgi möda koddunt jälle ärra. Tük aea pärrast, kui ta rebbase kätte sai, ütles ta tullise wiuhaga: „Mis sõno ja söimojuttusi ollete mo laste wasto lobbisenud? Selle eest tahhan teile aınast näidata!“ Ja seddamaid fossis wõna-moor Reinowadderi abbemest kinni ja akkas tedda rapputama. Reinowadder peastis enast waewaga lahti ja andis jalgele tuld, agga Kriimsilm: emand olli tema kannul. Seal juhtus imelikko lug: gusi! — Ühhe laggund kiwi-one seinad seisid lig: gimail mäerunka otsas, senna pole töttasid möllemad, ja rebbane pörkas saggedast, otsego jänes koerade ees kõrwale; seina-määr olli ühhes kohhas löhkend, praggo ni lai et Reinowadder wäggise läbbi mahtus; suur tuggewa kehaga hundi: emand pistis fireste niina prao wahhele, pakkitas, tõukas, litsus ja tõmbas, rebbase järrel puggedes ifka süggawamale sisse, ja pigistas oına kehha wimalis nõnda kinni, et ei sanud eddast egga taggasi. Reinowadder juhtumist nähhes jooksis rutto teiselt poolt wälja, tulli majja ümber taggasi ja teggi Kriimsilma morile koera kombel nalja. Agga hundi: emand ei olnud sõnadega ihnus, waid söimas irmsast ja kissendas söideldes: Se on üsna

telmi ning warga tö! Rebbane kostis: „Mis enne ei sigginend, sigginego tänä.“ — Kui wimalis emand waewaga seina prao wahhelt lahti peasis, olli Reinowadder jubba ni laugele jõudnud et kätte samist eham lota ei olnud. Ja Kriimsilm: emanda õigust: nõudmine ja auwarjamine sai kahewõrra lautuseks.

Läkki nüüd taggasi watama, mis Hints löksus teeb. Kui mehheke lingus enast tundis, akkas ta kassipillil kibbedast laulma. Mart kargas kissa peale süngist wälja, üteldes: õnnelikkul tunnil pannin sil: muse augo ette; warras on wangis, nüüd peab ta kulle inna mulle kätte maksma! Siis puhhus ta tuld ülesse, ärratas issa, sullase ja mu perrerahwa unest ja üidis: rebbane on wangis! läkki tedda sug: gemä! Nüüd kargasid sured ja weiked assemelt, ja Mart läks, wemmal käes, otsekohe kassi kissa peale, andis pimmedas ühhe matsa ni hirmsast kassile pähhe, et üks silmamunna wälja kukkus. Jggamees tonkis nüüd waest kassi, tedda rebbaseks piddas, ja sullane tulli raudangoga, misgo kañawargale otsa tahtis löa. Hints surma-tund seisid silma ees; agga seal kargas ta wiuhha ning walloga maast üles, õnnetumal kombel sullase reite wahhele kinni, ja ammustas ning kriimustas meest irmsaste ja narris mehhe kolledast ärra: seddawisi oına laddund silma rahwale kätte tassudes. Kissaga langes sullane wallo kätte miñes: tuuse mahha. Suur ehmatus tulli kõigide peale ja kelas perretüdruko mötlemast, sellepärrast ütles ta täie